

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Evy Sakálovej a sudcov JUDr. Edity Bakošovej a JUDr. Ľubora Šebu v právnej veci žalobcu **PhDr. PaedDr. E. B.**, bývajúceho v N., proti žalovaným **1/ Krajskému školskému úradu v Nitre**, Štefánikova tr. č. 69, Nitra, **2/ Obvodnému úradu v Nitre**, Štefánikova tr. č. 69, Nitra, **3/ Z. š. s v. N., K.**, **4/ Ministerstvu školstva Slovenskej republiky**, Stromová ul. č. 1, Bratislava, **5/ O. N.**, o náhradu mzdy s prísl., vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10 C 91/2003, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Komárno z 12. októbra 2006 č.k. 10 C 91/2003-313 v spojení s opravným uznesením z 25. januára 2007 č.k. 10 C 91/2003-331 a rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. októbra 2008 č.k. 9 Co 57/2007-418 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Komárno rozsudkom z 12. októbra 2005 č.k. 10 C 91/2003-313 uložil Krajskému úradu v Žiline (právnemu predchodcovi žalovaného 2/) zaplatiť žalobcovi náhradu hrubej mzdy za obdobie od X. do X. v sume 370 925,-- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške konkrétne uvedenej vo výroku rozsudku a náhradu trov konania v sume 64 585,-- Sk k rukám advokáta do troch dní, vo zvyšku proti žalovanému 2/ a v celom rozsahu proti

žalovaným 1/, 3/, 4/ a 5/ žalobu zamietol, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 4/ náhradu trov konania v sume 5 610,-- Sk do troch dní, žalovaným 1/, 3/ a 5/ náhradu trov konania nepriznal a žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť súdu súdny poplatok za návrh vo výške 18 545,-- Sk do troch dní. Opravným uznesením z 25. januára 2007 opravil dátum vyhlásenia rozsudku a jeho druhý výrok. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že z rozsudku 8 C 288/2000 (Okresného súdu Komárno z 18. marca 2003 – pozn. dovolacieho súdu) vyplýva, že pracovný pomer žalobcu bol ukončený výpoveďou k X. neplatne, preto má podľa § 79 ods. 1, 2 zákona č. 311/2001 Z.z. (ďalej len „Zákonník práce“) nárok na náhradu mzdy za predpokladu oznámenia o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že takéto oznámenie zamestnávateľ prevzal najneskôr 27. októbra 2000, preto od tohto dňa uložil žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru vo výške uvedenej vo výroku svojho rozhodnutia, keď opodstatnenosť nároku žalobcu v konaní nebola sporná. Pri jej výpočte zohľadnil vyplatenie dvojmesačného odstupného vo výške 20 968,-- Sk, pričom návrhu na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce nevyhovel, pretože žalobca sa snažil zapojiť do pracovného pomeru a za tým účelom vyvíjal maximálne úsilie a k žiadosti o dôchodok potreboval údaj o trvaní pracovného pomeru, ktorý nemal k dispozícii. Opodstatnenosť nároku žalobcu v konaní spochybnená nebola, spornou zostala len otázka, kto zo žalovaných má povinnosť žalobcovi náhradu mzdy zaplatiť. Súd prvého stupňa vo svojom odôvodnení rozsudku uviedol, že neplatná výpoveď žalobcovi bola daná Okresným úradom v Komárne. Ustanovením § 7 zákona č. 515/2003 Z.z. boli okresné úrady zrušené, preto náhradu mzdy je povinný zaplatiť subjekt, na ktorý prešli práva a povinnosti okresného úradu vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov a tým je Krajský úrad v Nitre. S poukazom na ustanovenie § 8 ods. 5, 6 zákona č. 515/2003 Z.z. súd prvého stupňa dospel k záveru, že povinnosť platiť náhradu mzdy žalobcovi z dôvodu neplatného rozviazania pracovného pomeru prešla na žalovaného 2/, ktorému takúto povinnosť uložil a voči žalovaným 1/, 3/, 4/, 5/, žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania k rukám advokáta do 3 dní v sume 64 585,-- Sk, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 4/ náhradu trov konania v sume 5 610,-- Sk do 3 dní a žalovaným 1/, 3/ a 5/ náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v Nitre, konajúci o odvolaní žalovaného 2/ proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorou bolo žalobe vyhovené a o odvolaní žalobcu proti výroku, ktorým mu

bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému 4/ náhradu trov konania, rozsudkom zo 16. októbra 2008 č.k. 9 Co 57/2007-418, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých výrokoch a žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť do troch dní žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 5 964,-- Sk k rukám právneho zástupcu, keď došiel k záveru, že odvolanie žalovaného 2/ a rovnako ani odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, ktorý si vyriešil otázku právneho nástupníctva po zrušených okresných úradoch a považoval za správny záver, že predmetný záväzok prešiel na Krajský úrad v Nitre. Poukázal na delimitačný protokol a jeho dodatok č. X. o odovzdaní a prevzatí kompetencií deklarovaných zriaďovacou listinou č. sekr. X. z X., z ktorej vyplýva, že legitimovaným na uspokojenie záväzkov žalobcu bol Okresný úrad Komárno, ktorý si vymienil uspokojiť predmetný záväzok. Keďže si tento záväzok vymienil uspokojiť okresný úrad, na obec tento záväzok podľa § 2b ods. 1 písm. a/ zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení zákona č. 447/2001 Z.z. neprešiel, ale podľa § 8 ods. 5 a 6 zákona č. 515/2003 Z.z. prešiel na krajský úrad, ktorý bol v čase rozhodovania súdom prvého stupňa žalovaným 2/. Pretože v období od rozhodnutia súdu prvého stupňa 12. októbra 2006 do rozhodnutia odvolacieho súdu došlo s účinnosťou od 1. októbra 2007 podľa § 1 zákona č. 254/2007 Z.z. o zrušení krajských úradov a o zmene a doplnení zákona č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 263/2006 Z.z. k zrušeniu krajských úradov, odvolací súd si tiež musel v prvom rade vyriešiť pasívnu legitímáciu, t.j. právne nástupníctvo po žalovanom 2/ v tomto konaní – Krajskom úrade Nitra. S poukazom na ustanovenie § 3 ods. 9 zákona č. 254/2003 Z.z., podľa ktorého pohľadávky a záväzky krajského úradu prechádzajú na obvodný úrad, z ktorého činnosti vznikli a s poukazom na jeho odsek 10, podľa ktorého pohľadávky a záväzky krajského úradu, ktoré neprešli na obvodný úrad podľa odseku 9, prechádzajú na obvodný úrad v sídle kraja, došiel k záveru, že pasívne legitimovaným v tomto konaní, teda právnym nástupcom po Krajskom úrade v Nitre je Obvodný úrad Nitra. Z delimitačných protokolov založených v spise nebolo preukázané, že by nejaký subjekt tento záväzok prevzal a preto odvolací súd právne nástupníctvo po Krajskom úrade v Nitre vyriešil vzhľadom na dodatok č. X. k delimitačnému protokolu o odovzdaní a prevzatí kompetencií deklarovaných zriaďovacou listinou č. sekr. X. z X. podľa § 3 ods. 9 zákona č. 254/2007 Z.z. tak, že týmto právnym nástupcom, a teda pasívne legitimovaným byť na strane žalovaného 2/ je Obvodný úrad Nitra (§ 3 ods. 10 zákona č. 254/2003 Z.z.). Za dôvodné nepovažoval ani odvolanie žalobcu do výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému 4/ náhradu trov konania, pretože žaloba proti nemu bola právoplatne zamietnutá, t.j., žalovaný 4/

mal v konaní plný úspech a preto súd prvého stupňa správne postupoval, keď o trovách konania účastníkov rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému žalovanému 4/ priznal ich náhradu tak ako si ich tento účastník vyčíslil. Preto podľa § 219 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdil, keď v podrobnostiach odkázal na dôvody rozhodnutia uvedené v napadnutom rozsudku.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie. Navrhol zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že tak robí na podnet Obvodného úradu v Nitre, ako účastníka konania. Mimoriadne dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že v tomto konaní je rozhodujúci predchádzajúci medzitýmny rozsudok Okresného súdu Komárno z 18. marca 2003 č.k. 8 C 288/2000-162, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. apríla 2003 a ktorým súd určil, že výpoveď daná žalobcovi Okresným úradom v Komárne z 30. júna 2000 je neplatná a že pracovný pomer trvá. V dobe, keď bola žalobcovi daná výpoveď, žalobca pracoval v Z. š. s v. N., ktorej zriaďovateľom, ako z. bez právnej subjektivity, bol Okresný úrad v Komárne. Z toho dôvodu bol žalobca v čase, keď mu bola daná výpoveď, zamestnancom okresného úradu na úseku školstva. Okresný úrad v Komárne s účinnosťou od X. zriadil Z. š. s v. N. ako š. s právnou subjektivitou. Podľa § 250 ods. 1 vtedy platného Zákonníka práce, ak sa časť zamestnávateľa prevádza k inému zamestnávateľovi, prechádzajú práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov voči zamestnancom v tejto časti zamestnávateľa na preberajúceho zamestnávateľa. Preto po nadobudnutí právoplatnosti medzitýmneho rozsudku žalobca 15. apríla 2003 nastúpil do práce na z. a nie na okresný úrad, ktorý v tom čase už nebol zriaďovateľom Z. š. s v. N., pretože v roku 2002 niektoré pôsobnosti prešli zo zákona z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky, medziinými aj niektoré pôsobnosti okresných úradov na úseku školstva. Zmena zriaďovateľských pôsobností a prechod práv a záväzkov v oblasti sústavy z. sa uskutočnili prijatím zákona č. 416/2001 Z.z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky. Podľa čl. XII uvedeného zákona, ktorým sa menil zákon č. 542/1990 Zb. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve v znení neskorších predpisov, prešla podľa § 22a ods. 4 zákona č. 542/1990 Zb. od 1. júla 2002 zriaďovateľská pôsobnosť okresných úradov ku z. na obce. To znamená, že od 1. júla 2002 bola zriaďovateľom Z. š. s v. N. O. N. Generálny prokurátor zdôraznil, že žalobca bol u. vykonávajúci verejnú službu na z., ktorej

zriaďovateľom bol v čase dania mu výpovede okresný úrad a v čase nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu o tom, že výpoveď je neplatná a pracovný pomer trvá, bola zriaďovateľom š. obec. Uviedol, že ustanovenie § 8 ods. 5 zákona o krajských úradoch sa vzťahovalo explicitne na zamestnancov, ktorí vykonávali štátnu službu a verejnú službu v okresnom úrade a práva a povinnosti z ich štátnozamestnaneckých pomerov a z pracovnoprávných vzťahov z nejakých dôvodov neprešli podľa tohto zákona a osobitných zákonov na novozriadené špecializované orgány miestnej štátnej správy. Keďže žalobca bol u., ktorý v. na z., nevykonával štátnu ani verejnú službu v okresnom úrade, z toho dôvodu sa na neho uvedené ustanovenie nevzťahovalo a preto súdy vec nesprávne právne posúdili. Žalobca bol od X. zamestnancom š., kde prešli zo zákona práva a povinnosti z jeho pracovnoprávneho vzťahu, nie však povinnosť zaplatiť mu náhradu mzdy z titulu rozhodnutia súdu o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, pretože od 1. júla 2002 prešla zriaďovateľská funkcia k z. zo zákona z okresných úradov na obce, pričom kompetencie prešli zo štátu na samosprávy, vrátane majetku, ale niektoré záväzky ostali štátu. Zákonom č. 447/2001 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o majetku obcí, sa do zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, okrem iného doplnil § 2b a § 4a. Podľa § 2b ods. 1 písm. a/ do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci v správe právnických osôb, len ktorým prechádza zriaďovateľská funkcia na obec podľa osobitných zákonov. Podľa poznámky pod čiarou je takýmto osobitným zákonom aj zákon č. 542/1990 Zb. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve v znení neskorších predpisov. Podľa § 4a ods. 1 tohto zákona potom do vlastníctva obcí prechádzajú s majetkom Slovenskej republiky aj súvisiace majetkové práva a do výšky nadobudnutého majetku aj súvisiace záväzky a podľa jeho § 4a ods. 2 písm. b/ na obec neprechádzajú záväzky na úhradu peňažných plnení podľa osobitných zákonov, ktoré bol povinný uhradiť správca majetku štátu podľa osobitných zákonov do dňa prechodu majetku Slovenskej republiky na obec podľa tohto zákona, pričom medzi takéto záväzky, ktoré neprešli zo štátu na obec patrí aj záväzok z neplatného rozviazania pracovného pomeru. Podľa § 55d zákona č. 303/1995 Z.z. o rozpočtových pravidlách v znení platnom v čase rozhodovania súdov, záväzky štátu, ktoré pri prechode zriaďovateľských funkcií podľa osobitného predpisu neprešli na obec pri prechode majetku podľa osobitného predpisu, sú záväzkami pôvodného zriaďovateľa. Z uvedeného generálny prokurátor vyvodil, že záväzok za nevyplatenú náhradu mzdy bol do 31. decembra 2003 záväzkom Okresného úradu v Komárne, vznikol v jeho pôsobnosti na úseku základné školstvo a dňom účinnosti zákona č. 515/2003 Z.z., t.j. 1. januára 2004 sa tento záväzok stal záväzkom Ministerstva školstva Slovenskej republiky, pretože v pôsobnosti tohto ústredného orgánu štátnej správy je úsek

základného školstva, kde záväzok vznikol. Z uvedeného generálny prokurátor vyvodil, že rozhodnutiami súdov obidvoch stupňov bol porušený zákon tým, že žalovaný 2/ bol zaviazaný na náhradu mzdy napriek tomu, že v tomto konaní nebol pasívne legitimovaný.

Žalobca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedol, že rozhodnutie považuje za správne. Nesúhlasí s názorom generálneho prokurátora, že povinnosť zaplatiť náhradu mzdy prešla na Ministerstvo školstva Slovenskej republiky. V konaní ide o záväzok bývalého Okresného úradu v Komárne, ktorý neprešiel na základnú školu, teda ani na obec. Súd správne uložil povinnosť zaplatiť náhradu mzdy žalovanému 2/.

Žalovaný 2/ sa v písomnom vyjadrení s mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora v celom rozsahu stotožnil. Uviedol, že v danom prípade je pre určenie nositeľa záväzku rozhodujúcim ustanovenie § 8 ods. 14 zákona č. 515/2003 Z.z. v spojení s § 55d zákona č. 303/195 Zb. v znení platnom v čase rozhodovania súdov. Predmetný záväzok sa stal záväzkom Ministerstva školstva Slovenskej republiky.

Žalovaný 4/ vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že na daný prípad nie je možné aplikovať ustanovenie § 8 ods. 14 zákona č. 515/2003 Z.z., ale jeho ustanovenie § 8 ods. 9, v ktorom zákonodarca počítal práve s prípadmi iných záväzkovo právnych vzťahov, o ktorý prípad ide aj v prejednávanej veci. Podľa jeho názoru nie je v predmetnom spore pasívne legitimovaný.

Žalovaní 1/, 3/ a 5/ sa k mimoriadnemu dovolaniu nevyjadřili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok (§ 243g O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je dôvodné. I v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora (štvrtá hlava štvrtej časti O.s.p.), tak ako v konaní o dovolaní účastníka (tretia hlava štvrtej časti O.s.p.), je dovolací súd viazaný rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.). Obligatórne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v § 237 O.s.p. a inými vadami, pokiaľ tieto mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na uvedenú zákonnú povinnosť dovolací súd sa predovšetkým zaoberal otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Generálny prokurátor vady konania v zmysle § 237 O.s.p. v mimoriadnom dovolaní výslovne nenamietal a v dovolacom konaní žiadna z týchto väd ani nevyšla najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak ju dovolateľ nenamietal, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iné vady, mimo väd uvedených v § 237 O.s.p., sú spôsobilým dovolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V mimoriadnom dovolaní generálny prokurátor výslovne nenamietal ani takéto iné procesné vady a v dovolacom konaní žiadna z takýchto väd ani nevyšla najavo.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky namietal, že rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia je viazaný tým, ako bol v mimoriadnom dovolaní vymedzený (odôvodnený) uplatnený dovolací dôvod. Z hľadiska

posúdenia opodstatnenosti mimoriadneho dovolania má v prípade dovolania, v ktorom bol uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., osobitný význam práve úplné, vecne správne a efektívne vymedzenie dovolacieho dôvodu. Pri tomto dovolacom dôvode totiž dovolací súd preskúmava správnosť právneho posúdenia veci nižšími súdmi len z aspektov uvedených a dostatočne vysvetlených v mimoriadnom dovolaní; nad rámec toho, čo bolo uplatnené v mimoriadnom dovolaní ako nesprávnosť právneho posúdenia, nie je dovolací súd oprávnený ani povinný skúmať, v čom ešte (čo v mimoriadnom dovolaní nebolo uplatnené a vysvetlené) spočíva nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

V mimoriadnom dovolaní spochybňuje generálny prokurátor súdmi nižších stupňov na prejednávanej vec aplikované ustanovenie § 8 ods. 5 zákona č. 515/2003 Z.z., keď podľa jeho názoru bolo potrebné vec posúdiť podľa ustanovenia § 8 ods. 14 tohto zákona, podľa ktorého záväzky štátu, ktoré boli k 31. decembru 2003 záväzkami krajského úradu alebo okresného úradu, z ktorých pôsobnosti zriaďovateľská funkcia prešla na obec alebo vyšší územný celok podľa osobitného zákona, stávajú sa dňom účinnosti tohto zákona záväzkami ústredného orgánu štátnej správy, v ktorého pôsobnosti je úsek štátnej správy, v ktorom tieto záväzky vznikli. Z uvedeného považoval za správny právny záver, že predmetný záväzok sa stal dňom 1. januára 2004 záväzkom Ministerstva školstva Slovenskej republiky, pretože v pôsobnosti tohto ústredného orgánu štátnej správy je úsek základného školstva, kde tento záväzok vznikol.

Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom generálneho prokurátora, že na prejednávajúcu vec sa vzťahuje ustanovenie § 8 ods. 14 zákona č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch. Z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Komárno z 18. marca 2003 č.k. 8 C 288/2000-162, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. apríla 2003 súd určil, že výpoveď daná žalobcovi Okresným úradom Komárno z X. je neplatná a predmetom tohto konania je náhrada mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od X. do X.

Podľa § 7 zákona č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2004), zrušujú sa okresné úrady.

Podľa § 8 ods. 5 vety prvej zákona č. 515/2003 Z.z., práva a povinnosti zo štátnozamestnaneckých pomerov štátnych zamestnancov vykonávajúcich štátnu službu v okresnom úrade a z pracovnoprávných vzťahov zamestnancov vykonávajúcich verejnú službu v okresnom úrade, ktoré neprešli podľa tohto zákona a osobitných zákonov na miestne orgány štátnej správy zriadené na úsekoch tvorby a ochrany životného prostredia, územného plánovania, stavebného poriadku a bytovej politiky, poľnohospodárstva, lesného hospodárstva, poľovníctva a rybárstva, pozemkových úprav, cestnej dopravy a pozemných komunikácií, sociálnych vecí, zdravotníctva, školstva, mládeže a telesnej kultúry, prechádzajú na krajský školský úrad, v ktorého územnom obvode mal okresný úrad sídlo.

Podľa § 8 ods. 6 zákona č. 515/2003 Z.z., nároky zamestnancov vyplývajúce zo štátnozamestnaneckých pomerov a z pracovnoprávných vzťahov uvedených v odseku 5 uspokojí krajský úrad.

Z Dodatku č. X.2 k delimitačnému protokolu o odovzdaní a prevzatí kompetencií deklarovaných zriaďovacou listinou č. sekr. X., z X. vyplýva, že záväzky Okresného úradu v Komárne, ktoré vznikli do 14. apríla 2003 voči PhDr. PaedDr. E. B. z dôvodu neplatného rozviazania pracovného pomeru sa **nedelimitujú** a tieto budú riešené Okresným úradom v Komárne (por. aj č.l. 240 spisu). Odvolací súd potom správne vo svojom rozhodnutí poukázal na tento dodatok k delimitačnému protokolu, v ktorom si Okresný úrad v Komárne osobitne vymienil, že predmetný nárok žalobcu sa stáva jeho výslovným záväzkom. Vychádzajúc potom i z ustanovenia § 8 ods. 9 vety prvej zák. č. 515/2003 Z.z., podľa ktorého práva a povinnosti okresného úradu z majetkoprávných vzťahov a **iných vzťahov** prechádzajú z okresného úradu na krajský úrad, v ktorého územnom obvode mal okresný úrad sídlo, nebolo možné stotožniť sa s názorom generálneho prokurátora, že predmetný záväzok bolo potrebné posudzovať podľa ustanovenia § 8 ods. 14 zákona č. 515/2003 Z.z. Výslovným prevzatím predmetného záväzku Okresným úradom v Komárne v dodatku č. X. k delimitačnému protokolu nadobudol tento záväzok charakter záväzku z iných vzťahov a nebolo už možné ho posudzovať ako záväzok okresného úradu majúci vzťah k zriaďovateľskej funkcii, ktorá prešla na obec alebo vyšší územný celok podľa osobitného zákona. Predmetný záväzok preto nemohol prejsť podľa § 8 ods. 14 zákona č. 515/2003 Z.z. na ústredný orgán štátnej správy – Ministerstvo školstva Slovenskej republiky.

Z uvedených dôvodov dovolací súd nezistil, že by rozhodnutia súdov vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), tak ako to obsahovo vymedzil generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní.

Z dôvodov, ktoré sú uvedené vyššie nemožno dospieť k záveru, že by mimoriadne dovolanie opodstatnene namietalo existenciu dôvodov v zmysle § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil ani vady konania (§ 243f ods. 1 písm. a/, b/ O.s.p.), pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutia zrušiť, preto mimoriadne dovolanie zamietol (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Povinnosť nahradiť trovy konania o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (§ 148a ods. 2 O.s.p.). Dovolací súd úspešnému žalobcovi náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní voči žalovanému 2/, ktorý podal v danej veci podnet nepriznal, lebo nebol podaný návrh na ich náhradu (§ 243i ods. 2 O.s.p., § 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. júna 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová